

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2022

ΕΤΟΣ ΜΓ΄

ΑΡ.503 - 504

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Απόστολος: Πρξ. ε' 12 - 20

Ευαγγέλιο: Ιωάν. κ' 19 - 31

1 Μαΐου 2022

Κυριακή του Θωμά σήμερα και η Εκκλησία εορτάζει δύο γεγονότα: τα εγκαίνια της του Χριστού Αναστάσεως και την ψηλάφηση του Κυρίου από τον Θωμά ή καλύτερα τη σωτήριο ομολογία του Αποστόλου Θωμά.

- Είναι συνήθεια ένα μεγάλο γεγονός να το εορτάζουμε με μεγαλοπρέπεια και στη συνέχεια να το θυμόμαστε και να το γιορτάζουμε κατ' έτος. Το ίδιο εορτάζουμε και τις μνήμες των αγίων μια φορά κάθε χρόνο. Για την Ανάσταση του Χριστού, όμως, η Εκκλησία και ο κάθε χριστιανός νιώθει την ανάγκη να την εορτάζει πιο συχνά, γι' αυτό και η Εκκλησία όρισε να εορτάζεται εβδομαδιαίως, σε όλες τις Κυριακές του έτους. Η ανάσταση του Χριστού είναι για τους Ορθοδόξους η μεγαλύτερη των εορτών, λόγω του ότι δι' αυτής ο Χριστός κατήργησε και καταπάτησε τον διάβολο και τον θάνατο. Πιστοποίηση των λεχθέντων και πραχθέντων από τον Χριστό ήταν η τριήμερος ανάστασή Του. Η σημασία και σπουδαιότητα της ανάστασης του Χριστού καταδεικνύεται και στους λόγους του Αποστόλου Παύλου: «Ει δε Χριστός ουκ εγήγερται ματαία η πίστις υμών». Ποια σημασία θα είχε η πίστη μας αν όλα τέλειωναν στον τάφο; Αυτό είναι και η ουσιώδης διαφορά της πίστης μας από τις άλλες θρησκείες. Οι άλλες θρησκείες δείχνουν τον τάφο και τα οστά των ιδρυτών της θρησκείας τους. Εμείς δείχνουμε και προσκυνούμε το κενό μνημείο στον Πανάγιο Τάφο γιατί ο Χριστός αναστήθηκε και με την ανάστασή Του θα αναστήσει και τον καθένα μας. Γι' αυτό κι εμείς οι ορθόδοξοι έχουμε κοιμητήρια και όχι νεκροταφεία. Όσοι έφυγαν από αυτή τη ζωή πορεύονται στην αιωνιότητα. Κοιμούνται μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, που θα κρίνει ζώντες και κεκοιμημένους. Η ημέρα κατά την οποία αναστήθηκε ο Χριστός, «λίαν πρωί της μιας των Σαββάτων», δηλαδή πολύ πρωί της πρώτης μέρας μετά το Σάββατο, ονομάστηκε Κυριακή – ημέρα Κυρίου. Έτσι, λοιπόν, αφού εορτάσαμε την Ανάσταση του Κυρίου την περασμένη Κυριακή, σήμερα εγκαινιάζουμε την έναρξη του κατ' εβδομάδα εορτασμού της. Ο εορτασμός αυτός γίνεται με τροπάρια που αναφέρονται στην ανάσταση του Χριστού αλλά και με τα ένδεκα εωθινά ευαγγέλια που διαβάσει ο ιερέας κάθε Κυριακή στον όρθρο ενώπιον της Αγίας Τράπεζας. Όλα αυτά παραπέμπουν στα γεγονότα που έγιναν κατά την ανάσταση του Χριστού. Για τον Χριστιανό είναι πολύ σημαντικό να εκκλησιάζεται την Κυριακή αλλά και αφού προετοιμαστεί να κοινωνά του αναστημένου Σώματος και Αίματος του Χριστού.
- Εορτάζει η Εκκλησία μας σήμερα και την ψηλάφηση της πλευράς του Χριστού από τον Θωμά που έγινε ακριβώς οκτώ μέρες μετά την ανάσταση, ημέρα Κυριακή. Παρόλο που ο Χριστός προείπε στους μαθητές και στον Θωμά τι επρόκειτο να συμβεί στα Ιεροσόλυμα για τη σταύρωση και την Ανάσταση, παρόλο που είδαν τον Χριστό να ανασταίνει τον Λάζαρο μόλις

μια βδομάδα προηγουμένως, δεν μπορούσαν να διανοηθούν ότι ο Χριστός θα ανασταίνονταν. Όχι μόνο ο Θωμάς αλλά και οι άλλοι μαθητές είχαν αμφιβολία. Οι άλλοι μαθητές πείστηκαν όταν είδαν αναστημένο τον Χριστό το βράδυ της ίδιας ημέρας της Αναστάσεως όταν ήταν μαζεμένοι «διά τον φόβον των Ιουδαίων». Ο Θωμάς, όμως, την πρώτη αυτή μέρα απουσίαζε. Οι πατέρες το ερμηνεύουν αυτό ως οικονομία Θεού ώστε ο Χριστός να εμφανιστεί ακόμα μια φορά σε όλους και να πιστοποιηθεί η Ανάστασή Του και να πειστεί ακόμα και ο πιο δύσπιστος. Ο Θωμάς πρόβαλε αξιώσεις για να πιστέψει, να αγγίξει τις πληγές του Χριστού που του προκάλεσαν τα καρφιά πάνω στον σταυρό αλλά και την πλευρά Του που λογχίστηκε από έναν στρατιώτη. Ο Χριστός εμφανίζεται κεκλεισμένων των θυρών και προσκαλεί τον Θωμά να Τον αγγίξει και να μην γίνει άπιστος αλλά να παραμείνει πιστός. Αν και τα ευαγγέλια δεν αναφέρουν ότι ο Θωμάς τόλμησε να αγγίξει την λοχευμένη πλευρά του Χριστού, η υμνολογία μας και η αγιογραφία παραπέμπουν σε αυτό, δείχνοντας έτσι ότι ο Θωμάς άγγιξε τελικά την πλευρά του Χριστού πιστοποιώντας ότι πράγματι είναι ο Χριστός αναστημένος. Σημασία, βέβαια, έχουν τα λόγια του Αποστόλου Θωμά - η σωτήριος ομολογία του όπως την αποκαλούμε: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Ένα πολύ ισχυρό εδάφιο μέσα από την ίδια την Αγία Γραφή που καταδεικνύει και πιστοποιεί τη Θεότητα του Χριστού. Ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος που μας διασώζει αυτό το γεγονός γράφει ότι: «ταύτα γέγραπται, ίνα πιστεύσητε, ότι Ιησούς εστίν ο Χριστός ο υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες, ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού». Δηλαδή ότι αυτά όλα εγράφησαν για να πιστεύσει ο καθένας ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού και Θεός αληθινός και όσοι πιστεύουν σε Αυτόν να μπορέσουν να έχουν ζωή αιώνιο.

Τα εγκαίνια της του Χριστού αναστάσεως, που εορτάζουμε σήμερα, θα πρέπει να μας παροτρύνουν να μην λείπουμε από την Εκκλησία κάθε Κυριακή. Είναι μια συγκέντρωση των πιστών όπου ο Χριστός κάνει την εμφάνισή Του, όπως τότε έτσι και σήμερα, με το Αναστημένο Σώμα και το Αίμα Του, προσκαλώντας μας να Τον δεχθούμε μέσα μας και να μας αγιάξει. Ημέρα Κυριακή σύμφωνα με την διδασκαλία πολλών πατέρων θα γίνει και η Δευτέρα Παρουσία Του και δεν υπάρχει καλύτερο πράγμα να μας βρει στην Εκκλησία προσευχόμενους. Η σωτήριος ομολογία του Θωμά θα πρέπει να κρατά όλους μας με πίστη, εμπιστοσύνη δηλαδή, σε όσα μας δίδαξε ο Χριστός, για να επιτύχουμε κι εμείς να εισέλθουμε, αναστημένοι, στην αιώνια ζωή.

† Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πραξ. στ' 1-7

Ευαγγέλιο: Μαρκ. ε' 43-1στ' 8

8 Μαΐου 2022

«Διαγενομένου του Σαββάτου Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η του Ιακώβου και Σαλώμη ηγόρασαν αρώματα, ίνα ελθούσαι αλείψωσι τον Ιησούν»

Η σημερινή Κυριακή, των Μυροφόρων, θα μπορούσε άριστα να καθιερωθεί από όλο τον Ορθόδοξο κόσμο ως ημέρα της γυναίκας, γιατί στα σεμνά πρόσωπα των Μυροφόρων γυναικών βλέπουμε από τη μια, σε όλο της το μεγαλείο, την αρετή, που αποτελεί διακριτικό γνώρισμα της γυναίκας, την στοργή, την αγάπη και από την άλλη θυμόμαστε το ύψος της τιμής και του σεβασμού, που σ' αυτό ανέβασε τη γυναίκα ο Χριστός.

Στις κρίσιμες στιγμές του Πάθους, ενώ και αυτοί ακόμα οι μαθητές είχαν εγκαταλείψει τον «διδάσκαλου», μόνο οι Μυροφόρες μένουν κοντά Του. Ετοίμασαν τα αρώματα τους για να έλθουν στον τάφο να εκπληρώσουν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα και «να αλείψωσι τον Ιησούν». Όλη τη νύχτα άγρυπνες με την ψυχή πλημμυρισμένη από αγωνία και πόνο, δεν φοβήθηκαν το βαθύ σκοτάδι, τους κινδύνους των ταραγμένων εκείνων ημερών, την αγριότητα των φρουρών του τάφου. Υπερνίκησαν τη δειλία του γυναικείου φύλου, έδειξαν ανδρεία, την οποία δεν είχαν τότε ούτε οι Μαθητές του Κυρίου. Είναι οι πρώτες αψευδείς μάρτυρες της Αναστάσεως του Κυρίου μας, αφού αυτές πήγαν «λίαν πρωί της μιας σαββάτων» όπου και με έκπληξη βλέπουν τον τάφο ανοιχτό και τη μεγάλη πέτρα κυλισμένη. Μπαίνοντας στον τάφο βλέπουν ένα νεαρό λευκοντυμένο να κάθεται στα δεξιά. Φόβος και απορία κυριεύει τις ψυχές τους. Δεν προλαβαίνουν να συνέλθουν από το θαυμασμό και την έκπληξη και ακούουν από το στόμα του Αγγέλου το μεγάλο μήνυμα της Αναστάσεως του Κυρίου.

«*Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον, ηγέρθη, ούκ έστιν ώδε, ιδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν*». Ήταν η πρώτη ανταμοιβή στην αγάπη τους, το πρώτο δώρο στην αυταπάρνηση τους. Ποια χάρη και τιμή να ακούσουν πρώτες αυτές το άγγελμα της Αναστάσεως και να γίνουν οι πρώτες Ευαγγελίστριες του πιο

χαρμόσунου γεγονότος της ανθρώπινης ιστορίας! Να γιατί σήμερα προβάλλει όλες αυτές τις ηρωικές μορφές η Εκκλησία μας. Για να μας παραδειγματίσουν, για να μας διδάξουν, για να μας καθοδηγήσουν. Για να μας τονίσουν ότι σαν ο άνθρωπος εμπνέεται και καθοδηγείται από την αγάπη του Χριστού, καταργείται κάθε φόβος και αμφιβολία που υπάρχει στην καρδιά μας.

Η αγάπη, τονίζει η Αγία Γραφή, είναι *«κραταιά ως ο θάνατος»*. Οι Μυροφόρες νίκησαν τον φόβο του θανάτου. Ξεπέρασαν τη φυσική αδυναμία της γυναίκας με ηρωισμό. Δεν φοβήθηκαν τους πονηρούς Φαρισαίους, τα Συνέδρια, τους αδίστακτους άρχοντες. Τόλμη και αγάπη, γενναιότητα και ηρωισμό έδειξαν τα πρόσωπα των Μυροφόρων που τιμούμε σήμερα. Όλες αυτές οι γενναίες πράξεις, αδελφοί μου, μαρτυρούν τη φλογερή αγάπη όλων των πρωταγωνιστών του σημερινού Ευαγγελίου για τον διδάσκαλο τους. Λες και ακόμα αντηχεί στα αυτιά των Μυροφόρων γυναικών ο λόγος του Κυρίου *«αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδίας σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της διανοίας σου και εξ όλης της ισχύος σου»*. Από αυτή την αγάπη φλέγεται η καρδιά τους και αυτή η αγάπη προς τον διδάσκαλο και Θεό τους είναι που τους δίνει τη δύναμη και την τόλμη να νικήσουν τον φόβο τους και να υπερβούν τη φυσική τους δειλία.

Ποιο είναι το βραβείο αυτής της υπέρβασης; Πως ανταποδίδει ο Κύριος στις γενναίες πράξεις των Μυροφόρων γυναικών; Με την εμπειρία της Ανάστασης! Οι Μυροφόρες αξιώνονται πρώτες να προσκυνήσουν τον αναστημένο Χριστό και να δουν το μνημείο του Κυρίου άδειο, ακούγοντας το χαρμόσυνο μήνυμα της Αναστάσεως του Κυρίου από το στόμα του Αγγέλου.

Ας μην αρκεστούμε σε ένα θαυμασμό των μυροφόρων. Ας μην περιοριστούμε σε ένα εγκώμιο των μεγάλων ηρώων της πίστεως. Ας διδαχτούμε από το παράδειγμα τους και να προσευχόμαστε ιδιαίτερα να γεμίσει ο Θεός την καρδιά μας ως ο ήλιος της δικαιοσύνης που *«ανέτειλε ζωφόρος εκ τάφου»*, από την αγνή και αγία αγάπη Του δια πρεσβειών των Μυροφόρων και για να αξιωθούμε μετά την επίγειο ζωή μας να συναντήσουμε τον αγαπώμενο Κύριο και για να το απολαύσουμε στον παράδεισο.

† **Αρχιμ. Λάμπρος Στυλιανού**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Α΄ Καθ. Επ. Πέτρου ε΄ 6 – 14

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ε΄ 1 – 15

15 Μαΐου 2022

«Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω» (Ιωάν. ε΄ 7)

Πολλά και διαχρονικά τα μηνύματα του σημερινού Ευαγγελίου. Μηνύματα ελπίδας, υπομονής και συγκατάβασης. Μηνύματα δυνατότητας εξόδου της πάσχουσας ανθρωπότητας, τόσο από τη σωματική, όσο και ιδιαίτερα από την πνευματική ασθένεια. Και η έξοδος αυτή δεν γίνεται ούτε τυχαία, ούτε με μόνο τις δυνάμεις του ανθρώπου. Ο Ιησούς επιβεβαιώνει αυτό που είπε στους μαθητές του λίγο πριν την Ανάληψή Του στους ουρανούς, ότι: «Ίδου εγώ μεθ’ υμών ειμι πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος». Κι εγώ θα είμαι μαζί σας πάντα ως τη συντέλεια του κόσμου.

Έτσι μετά τη νίκη κατά του θανάτου, που μας παρουσίασε η Εκκλησία μέσα από τα Ευαγγέλια των τριών προηγούμενων Κυριακών, έρχεται σήμερα να μας παρουσιάσει και τη νίκη κατά της φθοράς του σώματος και της ψυχής. Η Ανάσταση του Ιησού δεν οδήγησε μόνο τον θάνατο στη φθορά, αλλά πρόσφερε στον άνθρωπο τη δυνατότητα απαλλαγής από τη φθορά της ασθένειας και της αμαρτίας. Αρκεί ο άνθρωπος να χρησιμοποιήσει αυτή τη χάρη που του προσφέρει ο Θεός.

Όλοι οι άνθρωποι έχουν τη δυνατότητα αυτής της θεραπείας από οποιοδήποτε νόσημα, όπως είχαν και οι άνθρωποι της κολυμβήθρας της Βηθεσδά. Όμως, με μια διαφορά. Εκεί εθεραπεύετο μόνο ο πρώτος, ενώ τώρα μπορεί να θεραπευθεί ο καθένας που θα μπει στην κολυμβήθρα της Εκκλησίας και θα αναζητήσει, θα επικαλεσθεί με πίστη τη δωρεά του Θεού και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Η κολυμβήθρα εκείνη ήταν προτύπωση της κολυμβήθρας του Αγίου Βαπτίσματος, αλλά και της κολυμβήθρας του βαπτίσματος της μετάνοιας, μέσα από την οποία διοχετεύεται η Χάρη του Θεού. Και αυτή η Χάρη του Θεού, μετά την Ανάσταση του Ιησού, προσφέρεται σαν επιβράβευση στον κάθε άνθρωπο που με πίστη την επικαλείται.

Το σημερινό Ευαγγέλιο αποτυπώνει την τραγικότητα στην οποία έχει περιέλθει τόσο ο άνθρωπος σαν άτομο, όσο και ευρύτερα η ανθρώπινη κοινωνία. Οι άνθρωποι πάσχουν από ποικίλες ασθένειες σωματικές. Πάσχουν όμως και ως προς την ψυχή, ένεκα της αμαρτίας. Και αυτή η ασθένεια της ψυχής αναπόφευκτα επιδρά ποικιλότροπα πάνω στο σώμα, όπως επέδρασε και στον παράλυτο του σημερινού Ευαγγελίου. Οι λόγοι του Ιησού προς αυτόν «Ίδε υγιής γέγονας μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρον σοι τι γένηται», το επιβεβαιώνουν απόλυτα.

Η διατάραξη της ισορροπίας σώματος και ψυχής δημιουργεί αφάνταστο πόνο στον άνθρωπο και έχει σαν αφετηρία τη διαταραχή – διακοπή των σχέσεων του ανθρώπου με τον Θεό και με κατάληξη τη διακοπή των σχέσεων με τον συνάνθρωπο. Ο άνθρωπος τότε γίνεται ιδιαίτερα εγωιστής με αποτέλεσμα να αδιαφορεί για τη δυστυχία, ή ακόμα και για την τραγωδία του συνανθρώπου του. Προσπερνά αδιάφορα τον συνάνθρωπο και τα προβλήματά του, ενώ κάποτε τον αντιμετωπίζει με τρόπο ειρωνικό, ακόμα και κυνικό!

Επιβεβαίωση των πιο πάνω αποτελούν οι λόγοι του παραλύτου: «Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω». Κύριε, δεν έχω κανένα. Στ’ αλήθεια ακούγεται απίστευτο. Κι όμως είναι αληθινό και συνάμα τραγικό. Γιατί βρίσκεται στη μεγαλύτερη πόλη της

χώρας του, την Ιερουσαλήμ. Βρίσκεται στο πιο πολυσύχναστο σημείο της πόλης του, τον Ναό, το κέντρο της θρησκευτικής ζωής που του υπενθυμίζει σαν βασικό καθήκον το «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν». Κι όμως, εκεί προσπερνιέται αδιάφορα από το πλήθος των ανθρώπων που οδηγούνται στον χώρο της λατρείας. Συστήνουν στους άλλους σεβασμό και εφαρμογή των εντολών του Θεού, ενώ την ίδια στιγμή, στην πράξη, παραβιάζουν τον νόμο του Θεού που συνιστά έλεος, ευσπλαχνία και αγάπη.

«Άνθρωπον ουκ έχω». Αν σταθούμε με περισσότερη προσοχή στα λόγια του παραλύτου, τότε θα διακρίνουμε την έκταση της τραγωδίας του. Παρά το ότι είναι παράλυτος για τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια, εν τούτοις δε μιλά για σωματικό πόνο. Μιλά μόνο για τον ψυχικό πόνο, που βιώνει ένεκα της εγκατάλειψης των ανθρώπων.

Δυστυχώς, τούτη την αφόρητη μοναξιά δεν τη βίωσε μόνο ο παράλυτος. Τη βιώνει καθημερινά ο άνθρωπος και στις μέρες μας και μάλιστα σε μια εποχή που οι στέγες των σπιτιών βρίσκονται πιο κοντά παρά ποτέ, ενώ παράλληλα ο άνθρωπος μιλά για πολιτισμό. Μήπως είναι δείγμα πολιτισμού η παραβίαση του δικαιώματος της ζωής, της τιμής, ή της περιουσίας; Μήπως είναι δείγμα πολιτισμού η εγκατάλειψη των γονιών από τα παιδιά και των παιδιών από τους γονείς; Μήπως είναι πολιτισμός η ποικιλότροπη εκμετάλλευση μικρών και μεγάλων με αφορμή την οικονομική κρίση;

Σίγουρα όχι. Κάτι τέτοιο είναι κακοποίηση του πολιτισμού. Γιατί, η ψυχή του πολιτισμού είναι πολιτισμός της ψυχής. Και αυτό που βγαίνει προς τα έξω είναι μίσος, κακία και όχι αγάπη. Αυτά είναι τα αρνητικά αποτελέσματα της μοναξιάς. Ο άνθρωπος που έχει υποχρεωθεί να εγκλωβιστεί στη μοναξιά δεν θα διαφέρει από ένα θηρίο που έχει απομονωθεί στο κλουβί. Όταν σπάσει το κλουβί και βγει έξω, τότε αρχίζει να σπάζει ό,τι βρει μπροστά του, όπως κάνουν σήμερα και οι νέοι μας.

Ζητούμε μάταια από αυτούς σεβασμό. Ποιοι; Εμείς που έχουμε χάσει τον αυτοσεβασμό. Εμείς που τους έχουμε καταδικάσει στην ανεργία, ή στην υποαπασχόληση και την περιορισμένη αμοιβή! Εμείς που τους δίνουμε, ίσως, αγαθά, αλλά που τους στερούμε την αγάπη. Τους δίνουμε, ίσως, τα πάντα και την ίδια στιγμή τους στερούμε το πιο βασικό, που είναι το καλό πρότυπο. Κανένας δεν γεννιέται κακός. Κάποιοι γίνονται κακοί έχοντας σαν πρότυπά τους εμάς. Άρα η διόρθωση θα πρέπει να ξεκινήσει από τον εαυτό μας. Και αυτό θα το επιτύχουμε εάν συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε κοινωνία ανθρώπων και όχι αγέλη ζώων!

«Άνθρωπον ουκ έχω». Λόγια που εκφράζουν το μέγεθος της τραγωδίας και μάλιστα μιας τραγωδίας κοινωνικής. Αυτή δεν είναι κραυγή αγωνίας του παραλύτου. Είναι η δικαιολογημένη κραυγή μοναξιάς κάθε εποχής και άρα και της δικής μας εποχής. Γιατί, αν μοναξιά είναι η αίσθηση της απουσίας των άλλων ανθρώπων, δυστυχώς, πολλές φορές μοναξιά είναι και η αίσθηση της παρουσίας πολλών, αλλά αδιάφορων ανθρώπων. Σε όποια φάση μοναξιάς κι αν βρισκόμαστε ας μην ξεχνούμε ότι υπάρχει ο Θεός, ο οποίος με την παρουσία και την αγάπη Του σπάει αυτή τη μοναξιά. Ας αναζητήσουμε καταφύγιο κοντά του. Τέλος, όσοι έχουμε ζήσει κατάσταση αφόρητης μοναξιάς ας φροντίσουμε να μη ζήσουν άλλοι συνάνθρωποι μας παρόμοια μοναξιά. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. 1α' 19 - 30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. 8' 5 - 42

22 Μαΐου 2022

«Πιστεύομεν· αυτοί γαρ ακηκόαμεν, και οίδαμεν ότι ούτος εστιν αληθώς ο σωτήρ του κόσμου ο Χριστός» (Ιωάν. 8' 42).

Υποκλινόμαστε με θαυμασμό, μπροστά στο μεγαλείο της συγκατάβασης του Θεού προς τον αμαρτωλό άνθρωπο. Ο Θεός όχι μόνο δεν αποστρέφεται τον αμαρτωλό άνθρωπο, αλλ' αντίθετα, ως καλός Ποιμήν, τον αναζητά και στο τέλος, τον οδηγεί στον δρόμο της σωτηρίας. Υποκλινόμαστε, ακόμα, στο μεγαλείο της συγκατάβασης του Θεού, γιατί εμπιστεύεται στον αμαρτωλό άνθρωπο ύψιστες αλήθειες γι' Αυτόν καθώς και τον τρόπο λατρείας Του. Υποκλινόμαστε, όμως, και στη δεκτικότητα του αμαρτωλού ανθρώπου προς τον λόγο του Θεού, τον οποίο διατηρεί σαν σπίθα κάτω από τη στάχτη των αμαρτιών του, περιμένοντας τη στιγμή που ο Θεός θα απομακρύνει αυτή τη στάχτη και θα μετατρέψει τη σπίθα σε φλόγα που θα κάψει όλες τις αμαρτίες του. Κι όταν πια αυτή η στάχτη της αμαρτίας απομακρυνθεί, τότε διαπιστώνουμε και το μεγαλείο της ανθρώπινης ψυχής που ως τώρα ήταν αθέατο λόγω των αμαρτιών, όπως έγινε σήμερα με τη Σαμαρείτισσα.

Γι' ακόμα μια φορά επιβεβαιώθηκε ο λόγος ότι «τα φαινόμενα απατούν». Γιατί, στο βάθος της ψυχής της αμαρτωλής Σαμαρείτισσας κρυβόταν ένας πραγματικός θησαυρός που περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία για να αποκαλυφθεί. Αυτή την ευκαιρία της την έδωσε σήμερα ο Χριστός στο πηγάδι του Ιακώβ για να αντλήσει από το πηγάδι της ψυχής της τη λάσπη των αμαρτιών της. Κι αφού απομακρύνθηκε αυτή η λάσπη, τότε φάνηκε η καθαρότητα της ανθρώπινης ψυχής.

Ελπιδοφόρο το μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου για κάθε αμαρτωλό. Ανεξάρτητα από την έκταση και το βάρος των αμαρτιών του, ο Θεός προσφέρει την κατάλληλη ευκαιρία. Αρκεί ο άνθρωπος να δεχθεί αυτή την προσφορά και να απαντήσει θετικά μέσα από τη δική του μετάνοια και επιστροφή. Γιατί, όσο κι αν η σωτηρία είναι δώρο του Θεού προς εμάς τους ανθρώπους, ο Θεός δεν μας εξαναγκάζει να τη δεχθούμε. Παρά το ότι ο Θεός «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» (Α' Τιμ. β' 4), εντούτοις δεν σώζονται όλοι, γιατί υπάρχουν και άνθρωποι οι οποίοι αρνούνται την προσφερόμενη σωτηρία. Τότε, ο Θεός σεβόμενος την ελευθερία του ανθρώπου αποσύρεται, αποσύροντας ταυτόχρονα και την προσφορά Του.

Στην περίπτωση που ο άνθρωπος αποδεχθεί την προσφορά της χάριτος του Θεού, τότε αυτή «θα γίνει μέσα του πηγή που θ' αναβλύζει νερό αιώνιας ζωής», όπως έγινε σήμερα με τη Σαμαρείτισσα. Η Σαμαρείτισσα δέχθηκε τη δωρεά του Θεού, με τη συγχώρηση των αμαρτιών της. Όμως την ίδια στιγμή δέχθηκε και την αποκάλυψη ύψιστων αληθειών της πίστεως, όπως: «Ο Θεός είναι πνεύμα», ως πνεύμα ευρίσκεται παντού, άρα και η προς αυτόν λατρεία μπορεί να γίνεται παντού, αρκεί αυτή η λατρεία να είναι πνευματική. Τέλος, της αποκάλυψε ότι ο ίδιος είναι ο Μεσσίας.

Η Σαμαρείτισσα αποδέχθηκε τις ύψιστες αυτές αλήθειες και ιδιαίτερα την παρουσία του Κυρίου ως Μεσσία. Αυτό επιβεβαιώνεται από το ότι δεν αντέδρασε όταν της αποκάλυψε την αμαρτωλότητά της, ούτε και επιτέθηκε φραστικά στον συνομιλητή της. Αντίθετα μετέτρεψε την «προσβολή» σε ευκαιρία για μετάνοια και σωτηρία. Αλλά και πάλι δεν οικειοποιήθηκε ούτε και αυτή τη σωτηρία. Αυτό το πολύτιμο δώρο του Θεού θέλησε να το μοιραστεί με άλλους ανθρώπους. Για τούτο και κάλεσε τους συμπατριώτες της για να γίνουν συμμέτοχοι στη σωτηρία.

Αυτός ο τρόπος δράσης είναι το μεγάλο ευχαριστώ του ανθρώπου στον Θεό για τη σωτηρία που του προσφέρει. Είναι παράλληλα η βεβαιότητα την οποία είχε εκφράσει και ο Φίλιππος για τον Χριστό και την οποία θέλησε να μοιραστεί με τον φίλο του τον Ναθαναήλ. Μέσα από τα λόγια του «Ον έγραψε Μωυσής εν τω νόμω και οι προφήται, ευρήκαμεν, Ιησούν τον υιόν του Ιωσήφ τον από Ναζαρέτ» (Ιωάν. α' 45) εκφράζει την απόλυτη βεβαιότητα για τον Χριστό. Με την προτροπή δε «έρχου και ίδε» αισθάνεται την ανάγκη να κάνει συμμέτοχο της χαράς της σωτηρίας και τον φίλο του.

Μπορεί η Σαμαρείτισσα να μην αντέδρασε με την ίδια βεβαιότητα όπως ο Φίλιππος, όμως, με την επιστροφή της στην πόλη απευθύνθηκε στον κόσμο. Από την πόλη της πίστεψαν πολλοί οι οποίοι στη συνέχεια ομολόγησαν πως η πίστη τους δεν στηρίζεται στα δικά της λόγια πια, αλλά όπως της είπαν: «Εμείς οι ίδιοι τον έχουμε τώρα ακούσει και ξέρουμε πως πραγματικά Αυτός είναι ο σωτήρας του κόσμου, ο Χριστός».

Δεν στηρίχθηκαν απόλυτα στα δικά της λόγια, όμως ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση της γυναίκας. Μέσα από τα λόγια τους «η πίστη μας δεν στηρίζεται πια στα δικά σου λόγια» δεν υποτιμούν τη Σαμαρείτισσα, αλλά αντίθετα εκφράζουν την εκτίμησή τους για την προσφορά της. Παράλληλα, όμως, θέλουν να τονίσουν ότι χρειάζεται και η προσωπική γνωριμία με τον Χριστό. «Δεύτε ιδετε». Ελάτε να δείτε, είπε η Σαμαρείτισσα στους συμπατριώτες της. Ελάτε να δείτε και άρα να γευθείτε κι εσείς τη σωτηρία. Και η προτροπή δεν έμεινε εκεί. Αφήνοντας τη στάμνα, αλλά και την ως τώρα αμαρτωλή ζωή της, έγινε φωτεινή στη ζωή και αναγνωρίστηκε ως ισαπόστολος για τη μεγάλη προσφορά της στη διάδοση του ευαγγελίου.

Αυτό είναι το ευχαριστώ κάθε ανθρώπου που δέχθηκε το «ύδωρ το ζων». Όπως της Σαμαρείτισσας, του Φιλίππου, του Παύλου και, όπως ακούσαμε στον σημερινό «Απόστολο», του Βαρνάβα και αρκετών «ανώνυμων» συμπατριωτών μας. Όλοι τους δέχθηκαν το χαρμόσυνο μήνυμα ότι ο Χριστός είναι ο σωτήρας και αυτό το μήνυμα θέλησαν να το μοιραστούν με όλο τον κόσμο.

Ο Χριστός είπε σήμερα στη Σαμαρείτισσα: «Αν ήξερες τη δωρεά του Θεού και ποιος είναι αυτός που σου λέει «δώσ' μου να πιω», τότε εσύ θα του ζητούσες τη δωρεά του Θεού». Η Σαμαρείτισσα ανταποκρίθηκε σ' αυτή τη δωρεά του Θεού. Εμείς, όμως, έχουμε ανταποκριθεί και, αν ναι, σε ποιο βαθμό; Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι αυτό που παίρνουμε είναι δωρεά και ότι αυτή τη δωρεά θα πρέπει να την αξιοποιήσουμε βελτιώνοντας τον εαυτό μας και προσφέροντας στους γύρω μας; Αν εμείς δεν πεισθούμε, τότε δεν θα μπορέσουμε και να πείσουμε. Και θα πείσουμε τόσο με τα λόγια όσο, κυρίως, με τα έργα μας.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πραξ. ιστ' 16 - 34

Ευαγγέλιο: Ιω.θ' 1 - 38

29 Μαΐου 2022

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών.

Είναι ακατανόητη η δυσπιστία που επιδεικνύουν σήμερα οι Φαρισαίοι. Το πρωτάκουστο θαύμα της θεραπείας τού εκ γενετής τυφλού βρισκόταν ξεκάθαρα μπροστά τους. Κι είχαν τη δυνατότητα επιβεβαίωσής του. Δεν τους ήταν άγνωστος ο πρώην τυφλός. Τον έβλεπαν καθημερινά να απαιτεί, να ζητά την οικονομική βοήθειά τους για να επιβιώσει. Τους ήταν γνωστοί και οι γονείς του, που τους επιβεβαιώνουν, όπως και ο ιαθείς τυφλός το θαύμα. Κι όμως αρνούνται να το δεχτούν.

Ο άνθρωπος για να δει, χρειάζονται δυο πράγματα: Τα μάτια και το φως. Αν υπάρχει φως αλλά δεν έχει μάτια, δεν βλέπει. Αν, επίσης, έχει μάτια, αλλά δεν υπάρχει φως, πάλιν δεν βλέπει. Το ίδιο συμβαίνει και με τις άλλες μας αισθήσεις. Για να ακούσει ο άνθρωπος χρειάζονται και τα αυτιά και ο ήχος. Για να οσφρανθεί χρειάζονται και το άρωμα και η όσφρηση. Για να γευθεί, χρειάζονται και η τροφή και η γεύση. Για να ψηλαφήσει είναι απαραίτητα και το αντικείμενο και η αφή.

Αυτό που συμβαίνει στη φυσική μας ζωή συμβαίνει και στην πνευματική ζωή. Συμβαίνει και στη συγκεκριμένη περίπτωση της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού. Το θαύμα έγινε, αλλά για να το δει και να το αποδεκτεί κάποιος χρειάζεται να έχει τα μάτια της πίστεως. Και τέτοια μάτια οι Φαρισαίοι όχι μόνον δεν είχαν, αλλά και αρνούσαν επίμονα να αποκτήσουν.

Είναι γι' αυτό τον λόγο που πάντοτε, αλλά ιδιαίτερα αυτή την περίοδο, την Αναστάσιμη, η Εκκλησία μάς προτρέπει να «καθαρθώμεν τας αισθήσεις». Να καθαρίσουμε τις πνευματικές μας αισθήσεις γιατί μόνον τότε θα δούμε καθαρά και τον αναστημένο Χριστό αλλά και τα έργα Του. Μόνο μάτια καθαρά από πάθη μπορούν να δουν τον Κύριο και τα τελούμενα υπ' αυτού. Ο ίδιος το είχε πει: «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδία, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται». Αν οι αισθήσεις μας είναι κατεστραμμένες από την αμαρτία, αν τα αυτιά μας είναι κλειστά από τα ακούσματα του κόσμου, αν τα μάτια μας είναι καλασμένα από το σκοτάδι των παθών, δεν θα νιώσουμε ποτέ τον Χριστό, ούτε και θα αναγνωρίσουμε ποτέ τα θαυμαστά έργα Του.

Είναι πρόδηλο από τη διήγηση του Ευαγγελιστού ότι το θαύμα δύσκολα μπορούσε να αγνοηθεί από τους Φαρισαίους. Εν τούτοις αυτοί προσπαθούν να αγνοήσουν τον Χριστό, αποδίδοντάς το αλλού. Αφού απέτυχαν να εμβάλουν την αμφισβήτηση ως προς το αν ο ιαθείς ήταν ο γνωστός εκ γενετής τυφλός, κι αφού δεν έπεισε η προσπάθειά τους να κατηγορήσουν τον Χριστό ότι είναι αμαρτωλός, «εξέβαλον αυτόν έξω».

Εδίδωσαν τον πρώην τυφλό. Αντί να χαρούν για τη θεραπεία του, κλείνονται στο σκοτάδι του φθόνου τους, μένουν στην υπηρεσία της αρρωστημένης αυταρέσκειάς τους, με όλα τα κακά συνεπακόλουθά της.

Είναι γεγονός πως πολλές φορές κι εμείς αδυνατούμε να δούμε την γύρω μας πραγματικότητα στις ορθές της διαστάσεις. Διάφοροι παράγοντες, ίσως και γιατί η πραγματικότητα είναι ανεπιθύμητη σ'εμάς και η αποδοχή της θα ταραξεί τα λιμνάζοντα νερά της αδιαφορίας μας, απαιτώντας μια υπεύθυνη στάση με θυσίες και αγώνα, μάς κάνουν να εθελουτυφλούμε σε διάφορα θέματα, άλλοτε επουσιώδη και άλλοτε πολύ σοβαρά.

Τέτοια στάση άρνησης της πραγματικότητας είναι και η στάση μας απέναντι στη δυστυχία πολλών συνανθρώπων μας, σήμερα στην Κύπρο. Το ότι πολλοί από μας έχουμε τα απαραίτητα για τη ζωή, δεν μας αφήνει να δούμε την φτώχεια και τη δυστυχία που βιώνουν πολλοί στον τόπο μας αυτά τα δύσκολα χρόνια. Κι είναι δυστυχώς πολλοί αυτοί που διακόπτουν τις σπουδές των παιδιών τους, που δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν πιεστικά προβλήματα της υγείας τους, που ζουν χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα, ακόμα και που κοιμούνται νηστικοί. Κι εμείς οι υπόλοιποι αδιαφορούμε. Άλλοι περνούν «εν οδύναις και στεναγμοίς» τη ζωή τους και εμείς διάγουμε, ίσως, με αχρείαστες σπατάλες και επιδείξεις.

Χρειάζεται να «καθαρθώμεν τας αισθήσεις», τόσο στον ανθρωπιστικό αυτό τομέα όσο και στον γενικότερο πνευματικό τομέα. Τα αισθητήρια πρέπει να καθαρθούν στον ανθρωπιστικό τομέα για να μπορέσουμε να αναγνωρίσουμε και να ανταποκριθούμε στις ανάγκες των συνανθρώπων μας, κατά το παράγγελμα τού Αποστόλου: «Το υμών περίσσευμα εις το εκείνων υστέρημα, ίνα γένηται ισότης». Και στον γενικότερο πνευματικό τομέα, προκειμένου να εκπληρώσουμε την αποστολή μας ως «κληρονόμοι της βασιλείας των ουρανών».

Ας ξεκινήσουμε έμπρακτα την προσπάθειά μας, επιδεικνύοντας «σπλάγχνα οικτιρμών» προς τους συνανθρώπους μας, με τον σημερινό καθιερωμένο έρανο υπέρ των τυφλών. Ας συνειδητοποιήσουμε τις πολλές δυσκολίες που αντιμετωπίζουν αυτοί οι συνάνθρωποι μας και τις αυξημένες οικονομικές τους ανάγκες για πρόσβαση σε υπηρεσίες που τους στερεί η τυφλότητά τους, κι ας συνεισφέρουμε στον δίσκο που περιάγεται σήμερα υπέρ τους, σ'όλους τους ναούς της Μητρόπολής μας.

Είμαστε σίγουροι ότι ο Θεός θα ανταποδώσει στο πολλαπλάσιο ό,τι εμείς προσφέρουμε, δίνοντας μας και τον θείο φωτισμό του.

**Μετ'ευχών διαπύρων
†Ο Πάφου Γεώργιος**

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί από τον έρανο, να παραδοθεί , μέχρι την Παρασκευή 3 Ιουνίου 2022, έναντι αποδείξεως, στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης, απ'όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Απόστολος: Πραξ. κ' 16 - 18

Ευαγγέλιον: Ιωάν. ιζ' 1 - 13

5 Ιουνίου 2022

«Εγώ περί αυτών ερωτώ. Ού περί του κόσμου ερωτώ, αλλά περί ών δέδωκάς μοι, ότι σοί εισι»

Προσεύχεται στον Θεό Πατέρα ο Ιησούς για το ανθρώπινο γένος, που Του ανέθεσε να χειραγωγήσει στην αλήθινή πίστη, να απομακρύνει από την αμαρτία και τον αιώνιο όλεθρο. Προσεύχεται, αγαπητοί μου αδελφοί, φανερώνοντας την άπειρη αγάπη Του για τους ανθρώπους που Του παρέδωσε ο εν τοις ουρανοίς Πατέρας, να σώσει από το σκοτάδι της αμαρτίας που ζούσαν. Προσεύχεται ως ο μέγας αρχιερέυς που φροντίζει για την σωτηρία του λαού Του. Μέσα στην προσευχή Του διακρίνεται όλη η μεγάλη Του αγάπη για τα δημιουργήματά Του. Είναι το ελπιδοφόρο μήνυμα για όλους μας, για το αιώνιο μέλλον μας.

Σε παρακαλώ για αυτούς που μου έχεις δώσει για να τούς φέρω κοντά Σου, αναφέρει στην προσευχή Του, γιατί είναι δικοί σου. Τούτη τη στιγμή δε σε παρακαλώ για τον κόσμο της αμαρτίας και της απιστίας.

Είναι οι λίγες τελευταίες ώρες που βρίσκεται στον κόσμο αυτό, ο Θεάνθρωπος Ιησούς, με την ανθρώπινη φύση του. Είναι στιγμές αγωνίας για τον κόσμο που φρόντισε να διδάξει, να οδηγήσει στην μόνη αληθινή πίστη. Είναι αυτοί που αγάπησε και τώρα τους αφήνει να ζήσουν στηριγμένοι στο λόγο Του.

Έχει τελειώσει πλέον την αποστολή Του. Δίδαξε τους ανθρώπους ότι είναι ο Γιος του Θεού, ο απεσταλμένος του Θεού. Με το έργο Του και τη διδασκαλία Του, οδήγησε τους ανθρώπους, που Του ανέθεσε ο Θεός Πατέρας, μακριά από την αμαρτία. Με την διδασκαλία Του, τη γνώση της πραγματικής αλήθειας, γνώρισαν οι άνθρωποι τον αληθινό Θεό και απέδωσαν την τιμή και δόξα με την λατρεία Του. Με το έργο Του, ο Κύριος, επί της γης, πέτυχε να συμφιλιώσει τον άνθρωπο με τον Θεό. Τον βοήθησε να γνωρίσει την πίστη και να την κάνει καθημερινή εφαρμοσμένη ζωή.

Αυτή η προσευχή του Χριστού, που δίκαια χαρακτηρίζεται η αρχιερατική προσευχή του Κυρίου, φανερώνει τον δεσμό ή μάλλον τη σχέση του Θεού Πατέρα με τον Υιό. Είναι στενή η σχέση. Η σχέση πατέρα και γιου. Και είναι τόσο στενή ώστε όπως αναφέρει στην προσευχή προς τον Θεόν-Πατέρα, «τά έμά πάντα σά έστι καί τά σά έμά..» Όλα όσα έχω είναι δικά σου, σου ανήκουν, και όσα έχεις στην κατοχή Σου, είναι και δικά μου, μου ανήκουν. Δεν ξεχωρίζει κάτι δικό Του, εκτος από την ενανθρώπιση και αποστολή Του στον κόσμο. Ο Πατέρας δίνει την εντολή και ο εντολοδόχος Γιος, αναλαμβάνει να την εκτελέσει. Και το περιεχόμενο αυτής της προσευχής, είναι ο απολογισμός του τεράστιου σωτηριολογικού έργου και τα προσδοκόμενα εκπληκτικά αποτελέσματα του.

Εδίδαξε τους ανθρώπους τα τρία χρόνια που περιόδευσε πόλεις και χωριά. Δόξασαν τον Θεό, αυτοί που παρακολούθησαν την διδασκαλία, αυτοί που δέχτηκαν και απλώς είδαν τα θαύματά Του. Πίστεψαν ότι πράγματι ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας, αλλά όχι σαν επίγειος βασιλιάς, αλλά σαν ο μοναδικός σωτήρας από την αμαρτία, Αυτός που υπόσχεται την αιώνια ζωή στους πιστούς που ακολουθούν τις εντολές Του, τον νόμο Του.

«Το έργον έτελείωσα ὁ δεδωκάς μοι ἵνα ποιήσω». Τέλειωσα ὄλο το έργο που ανέθεσες να εκτελέσω αναφέρει στην προσευχή Του, για να συμπληρώσει λίγο πιο κάτω «πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου». Κράτησέ τους κοντά Σου, να πιστεύουν σε Σένα. Είναι φανερή, αγαπητοί μου, η αγωνιώδης φροντίδα, ὅπως θα εκφραζόταν από ένα πατέρα για τα παιδιά του, αλλά και η μεγάλη Του αγάπη. Εκτέλεσε ο Κύριος το έργο που Του ανετέθει. Δεν το ἄφησε στην τύχη του. Ενδιαφέρεται για αυτούς που θα πιστέψουν στο ὄνομά Του. Είναι μια θεία υπόσχεση για τη σωτηρία μας. Ὡστόσο η πίστη στον Θεό έχει και ηθικό περιεχόμενο, γιατί αναφέρεται στην εφαρμογή του λόγου του Θεού στην καθημερινή ζωή, «ἵνα ἔχωσι τήν χαράν τήν ἐμήν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς», και ὅπως συνεχίζει στην προσευχή Του, να είναι γεμάτη η ζωή των πιστών από την χαρά που προέρχεται από τον Χριστό με την ήρεμη και ειρηνεμένη ζωή του πιστού οπαδού Του.

Η Εκκλησία μας, αγαπητοί μου αδελφοί, έχει αφιερώσει την Κυριακή αυτή στη μνήμη Αγίων Πατέρων, λειτουργῶν της. Προσπάθησαν και αυτοί στη ζωή τους, μιμούμενοι τον μέγα αρχιερέα Χριστό, ὡς εντολοδόχοι Του, να εὐχονται για το ποίμνιο που τους ανέθεσε ο Κύριος. Ήταν «ἡ πόλις ... ἡ ἐπάνω ὄρους κειμένη» που ὄλοι την βλέπουν, βλέπουν το παράδειγμά τους. Ἐγιναν το λυχνάρι που τοποθετημένο «ἐπί τήν λυχνίαν, ... λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ». Φωτεινό παράδειγμα με την ἅγια ζωή τους, ἔγιναν αφορμή να δοξάζεται το θείο ὄνομα. Μετελαμπάδισαν σ' ὄλους, τους γύρω τους, το φως του Ευαγγελίου. Καθοδήγησαν τους πιστούς και με τις Συνοδικές αποφάσεις και ἔλαβαν και την ερμηνεία του λόγου του Θεού, που κατέγραψαν, για να γνωρίσουν τον μόνον αληθινό Θεό, διδάσκοντας τον θείο λόγο και τις εντολές του Θεού. Φρόντισαν τον λαό του Κυρίου να είναι αγαπημένος και ενωμένος. Δεν παρέλειψαν και την υλική ἀκόμη βοήθειά, προς το ποίμνιο που τους ενεπιστεύθη ο Κύριος, ὅταν είχε ἀνάγκη. Προβάλουν ὡς υποδείγματα, για ὄλους τους πιστούς αλλά και για τους λειτουργούς της Εκκλησίας μας, με την προσωπική ζωή, τα έργα τους, το γενικό παράδειγμά τους και τη διδασκαλία τους, που κάποιος από αυτούς ἀπετύπωσαν σε γραπτά κείμενα που μας κληροδότησαν.

Ασφαλώς και αυτοί, οι Ἅγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, θα πρέπει να ἀνέφεραν στις καθημερινές τους προσευχές προσευχόμενοι για το ποίμνιό τους, αυτό που ο μέγιστος αρχιερέας Χριστός ἔλεγε: «Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἔρωτῶ. Οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἔρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοί εἰσι»

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πραξ. β' 1 - 11

Ευαγγέλιον: Ιωάν. ζ' 37 - 52 - η' 18

12 Ιουνίου 2022

Η περίοδος από την Κυριακή της Αναστάσεως του Κυρίου μας μέχρι και σήμερα, κλείνει με την γιορτή της Πεντηκοστής, κατά την οποία το άγιο Πνεύμα κατέβηκε στους μαθητές του Χριστού, στο υπερώο της Ιερουσαλήμ, και τους ανέδειξε, όπως ψάλλομε στο απολυτίκιο της γιορτής, σε πανσόφους αλιείς της Οικουμένης. Ανακαίνισε τον κόσμο και παραμένει από τότε μέσα στην Εκκλησία του Χριστού να συγκροτεί όλον τον θεσμό της, για να καθοδηγεί σε κάθε αλήθεια και σε κάθε έργο της, ώστε να φέρει εις πέρας καλά και αποτελεσματικά την θεία της αποστολή στον κόσμο.

Το Άγιο Πνεύμα φώτιζε στην Παλαιά Διαθήκη, τους Προφήτες να μιλήσουν για την έλευση και την Θεότητα του Χριστού. Φώτισε τους συγγραφείς να γράψουν τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης. Το ίδιο Άγιο Πνεύμα φώτισε και τους Αποστόλους και Ευαγγελιστές να γράψουν και να κηρύξουν την Θεότητα του Χριστού και να κάνουν σωστά και αποτελεσματικά το ιεραποστολικό τους έργο.

Το 381 μ.Χ συγκλήθηκε η Β' Οικουμενική Σύνοδος από τον Αυτοκράτορα Μέγα Θεοδοσίον τον Α' στην Κωνσταντινούπολη η οποία καταδίκασε τον Μακεδόσιο και τους οπαδούς του οι οποίοι αμφισβητούσαν τη θεότητα του Αγίου Πνεύματος. Το Άγιο Πνεύμα υπάρχει προαιώνια και θα υπάρχει πάντοτε χωρίς να έχει ούτε αρχή και τέλος.

Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος είναι απαραίτητη στις ψυχές μας, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο, γιατί μας μεταδίδει την Χάρη Του και μένει μέσα μας, διά των Μυστηρίων της βαπτίσεως, του χρίσματος, της χειροτονίας, της ειλικρινούς εξομολόγησης και των άλλων μυστηρίων. Ο δε καρπός του, κατά τον Απόστολο Παύλο, είναι η αγάπη, η χαρά, η μακροθυμία η χρηστότης, (καλοσύνη) η αγαθοσύνη, η πίστη, η πραότητα, η εγκράτεια. Γι' αυτό λέγονται χαρίσματα και δωρεές γιατί έρχονται σε εμάς δωρεάν.

Το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται και κατακλύζει την Εκκλησία και τελεσιουργεί τα μυστήρια της. Αυτό αγιάζει το νερό του Βαπτίσματος ώστε ο βαπτιζόμενος να αναγεννάται σε νέα ζωή. Μεταβάλλει τον άρτο και τον οίνο στην Θεία Ευχαριστία, σε Σώμα και Αίμα Χριστού, ώστε όσοι κοινωνούν άξια να ενώνονται με τον Κύριο.

Έχουν περάσει, πολλοί αιώνες από την κάθοδο του Παναγιού Πνεύματος και όμως πολλοί είναι εκείνοι που δεν το δέχονται. Δεν δέχονται αυτή την πνευματική αλλαγή και μένουν στα πλοκάμια του διαβόλου, του κακού και της αμαρτίας. Και η βασική αιτία είναι ότι αγνοούν την έλευση και την αναγεννητική Του δύναμη. Αποτέλεσμα, ο άνθρωπος να μένει άδειος από το Άγιο Πνεύμα, και να μην μπορεί να αποκτήσει καμιά αρετή.

Όταν οι άνθρωποι δεν αφήνουν τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος να τους φωτίσει τότε η ψυχή τους γίνεται αδύνατη, και δεν έχει δυνάμεις να εργάζεται για το καλό. Μοιάζουν οι άνθρωποι αυτοί με τον κόσμο που δεν έχει ήλιο, μοιάζουν με το σώμα χωρίς ψυχή. Όταν δεν δέχονται το Άγιο Πνεύμα,

έχουν μέσα τους το πνεύμα του διαβόλου, το πνεύμα του κόσμου, το πνεύμα της αμαρτίας. Μπορεί οι άνθρωποι αυτοί να γνωρίζουν πολλά, να έχουν ψηλές θέσεις και αξιώματα, τιμές και πλούτη, δεν έχουν όμως τα αισθήματα της καλοσύνης, της αληθινής αγάπης και δεν ξέρουν τι είναι ευγένεια και τι σημαίνει θυσία. Δεν έχουν όλα αυτά που χαρακτηρίζουν τον αληθινό άνθρωπο, τον άνθρωπο του Θεού. Οι καρδιές τους είναι γεμάτες με πάθη και ελαττώματα.

Τίποτα δεν μπορεί να αντικαταστάσει την ανακαινιστική χάρη και το έργο του Αγίου Πνεύματος. Κανένας σοφός, κανένας πολιτισμός, καμιά πρόοδος, και καμιά ανάπτυξη με όλα τα καλά που φέρνουν στην ανθρωπότητα. Γιατί; Γιατί το Άγιο Πνεύμα είναι η δύναμη που έρχεται να τονώσει τη θέληση των ανθρώπων και να την οδηγήσει στο καλό και στην αρετή. Ενώ συγχρόνως κατακαίει και καταστρέφει κάθε αμαρτωλό πάθος, που φυτρώνει στην ψυχή τους και καθαρίζει κάθε ακαθαρσία. Όταν κατοικήσει μέσα τους, ολόκληρος ο εσωτερικός τους κόσμος γίνεται πνευματικός.

Η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος μέσα στον άνθρωπο, είναι μια γιορτή, είναι η Πεντηκοστή κάθε χριστιανικής ψυχής, με αποτέλεσμα να δημιουργείται μέσα της ένας ωραίος κόσμος, φωτεινός, άγιος, δυνατός που ομορφαίνει και αγιάζει το σώμα και το καθιστά άγιο ναό της θείας Χάριτος. Ο άνθρωπος έτσι γίνεται πνευματοφόρος και πνευματοκίνητος. Γίνεται αληθινά θεοφόρος. Βασική όμως προϋπόθεση για να προετοιμάσει το Πανάγιο Πνεύμα την πνευματική του αναγέννηση είναι να του ανοίξει τις πόρτες της ψυχής του, να το δεχθεί με θερμή πίστη και να τον κάνει να κατοικήσει μόνιμα μέσα του.

Η μεγάλη γιορτή της Πεντηκοστής έφερε από τον ουρανό το φως το αληθινό που διαλύει το σκοτάδι της αμαρτίας και πλημμυρίζει τον κόσμο με τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος. Έφερε πύρινες φλόγες που καίγουν κάθε κακία. Μέσα σε αυτό το θεϊκό φως η Εκκλησία μας σήμερα, λάμπει και αστράφτει και μάς οδηγεί να γνωρίσουμε και να ενωθούμε με τον ένα και αληθινό Θεό.

Ο Χριστός, αγαπητοί μου δεν έστειλε μόνο στους μαθητές του το Άγιο Πνεύμα και τους γέμισε με αγιότητα και θεία Χάρη, αλλά το χορηγεί διαχρονικά και σε κάθε πιστό για να καταπαύσει την δίψα της ψυχής του. Και μόνο τότε βρίσκει το φως, τη χαρά, την ειρήνη της ζωής του, τότε εξασφαλίζει τη σωτηρία της ψυχής του. Τότε βρίσκει τον Κύριο και Θεό του και προσκολλάται σε αυτόν, τον πιστεύει, τον λατρεύει, τον επικαλείται και συμμορφώνεται προς το άγιο θέλημά του.

Έτσι και εμείς, ειδικά σήμερα στους δύσκολους καιρούς που περνάμε, να παρακαλέσουμε τον Παράκλητο, να εξαφανίσει κάθε κακία και αμαρτωλή επιθυμία από τον εσωτερικό μας κόσμο και να φωτίσει τις καρδιές μας με το θείο Του φως, ώστε «λάμποντες, αστράπτοντες, ήλλιωμένοι» να προσκυνούμε και να δοξάζουμε τον Τριαδικό Θεό για τις πλούσιες δωρεές που μας παρέχει.

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33 - ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32 - 33, 37 - 38, ιθ' 27 - 30

19 Ιουνίου 2022

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι την Κυριακή μετά την Πεντηκοστή, η Εκκλησία όρισε να εορτάζεται η μνήμη όλων των Αγίων. Βρισκόμαστε ήδη στο τέλος της περιόδου των κινητών εορτών που άρχισαν από την Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου. Όλη αυτή την περίοδο βιώσαμε βαθμιαία μια πορεία προς πνευματική αναγέννηση. Αγωνιστήκαμε στο στάδιο των αρετών, εκεί όπου όλοι αυτοί οι Άγιοι που τιμούμε σήμερα, γνωστοί και άγνωστοι, αγωνίστηκαν και στέφθηκαν στο τέλος, από τον Χριστό, με το στεφάνι της δόξας.

Ο Κύριος μάς δίνει δυο πολύ σημαντικές διαβεβαιώσεις. Η πρώτη, αφορά την ομολογία πίστεως, που δεν είναι τίποτε άλλο από ομολογία και μαρτυρία Χριστού μπροστά στους ανθρώπους. Με τον ίδιο τρόπο, μας λέει ο Χριστός, θα μας ομολογήσει ως δικούς Του μπροστά στον Θεό Πατέρα. Η δεύτερη, αφορά τις αμοιβές που θα λάβει ο κάθε χριστιανός που, μέσα από τον ενάρετο βίο του, εφάρμοσε με πίστη το θέλημα του Χριστού. Οι αμοιβές αυτές αφορούν, πρωτίστως, την είσοδό μας στη βασιλεία του Θεού αλλά επεκτείνονται και στην επίγεια ζωή μας.

Όμως, τι σημαίνει άραγε ομολογία Χριστού και πόσο δύσκολη μπορεί να είναι; Όλοι εμείς, οι βαπτισμένοι Χριστιανοί που ακολουθούμε τον Χριστό και το θέλημά Του, όπως πολύ ωραία αναφέρει μια από τις ευχές του Αγίου Βαπτίσματος, έχουμε αποθέσει τον παλιό άνθρωπο της αμαρτίας και της φθοράς και ενδυθήκαμε τον νέο και ανακαινισμένο κατά την εικόνα του δημιουργού μας. Ωστόσο, αναλογιζόμενοι τη ζωή μας, καλούμαστε να ελέγξουμε αν και κατά πόσο αυτή συμβαδίζει με τον λόγο του Θεού, αν είναι σύμφωνη, δηλαδή, με το ευαγγέλιο και τη διδασκαλία του Χριστού.

Δυστυχώς, γρήγορα θα διαπιστώσουμε ότι συνεχώς κάνουμε εκπτώσεις και συμβιβασμούς στο θέλημα του Κυρίου. Θα παρατηρήσουμε, ότι έχουμε προσαρμόσει την πίστη στα μέτρα μας, προκειμένου να μην βγαινουμε από την άνετη θέση μας. Μα αυτή η προσαρμογή το πνευματικό «βόλεμα», δεν είναι τίποτα άλλο, στην ουσία, παρά άρνηση του Χριστού. Κινδυνεύουμε να ακούσουμε από τον Κύριο το «ούκ οίδα ύμᾶς πόθεν έστέ», δηλαδή να μας αρνηθεί και να μη μας αναγνωρίσει ως δικούς Του.

Η φυσική στοργή και αγάπη που τρέφουμε προς οικεία πρόσωπα, όπως για παράδειγμα τους γονείς, τα παιδιά, τα αδέρφια, τους φίλους μας, εύκολα μας παρασέρνει στο να κάνουμε αυτές τις εκπτώσεις, τους συμβιβασμούς και τις υποχωρήσεις στην πίστη. Δεν είναι λίγες οι φορές που προτιμούμε να μην στεναχωρήσουμε εκείνους παρά τον Θεό, θεωρώντας ότι κάνουμε το καλύτερο γι' αυτούς. Με αυτό τον τρόπο, δηλώνουμε ότι η αγάπη μας προς τους ανθρώπους είναι περισσότερη απ' ότι προς τον Θεό. Ο Χριστός, όμως, μας το διασαφηνίζει ξεκάθαρα: όποιος άνθρωπος θέσει την αγάπη προς τους οικείους του πάνω από την αγάπη και το θέλημα του Κυρίου, αυτός δεν είναι άγιος μαθητής Του.

Ο Χριστός δεν λέει να μην αγαπάμε τους οικείους μας. Αντιθέτως, όλες οι προτροπές Του είναι να θυσιάζομαστε για τον πλησίον μας, χωρίς, όμως, οι πράξεις και η ζωή μας να έρχονται σε αντίθεση με το Ευαγγέλιο.

Για να μπορέσουμε να το κατορθώσουμε αυτό, χρειάζεται να έχουμε απόλυτη και απροϋπόθετη εμπιστοσύνη στον Θεό και να είμαστε βέβαιοι ότι εφαρμόζοντας το θέλημά Του στη ζωή μας, η δική Του πρόνοια θα δώσει τον καλύτερο καρπό. Αδιαμφισβήτητο παράδειγμα εμπιστοσύνης και προσήλωσης στο θέλημα του Θεού αποτελεί ο πατριάρχης Αβραάμ, ο οποίος υπάκουσε στην εντολή του Θεού να θυσιάσει ακόμα και το παιδί του. Γι' αυτό και ο Θεός του είπε: «οὗ εἶνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ, ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου...». Δηλαδή «επειδὴ υπάκουσες και εκπλήρωσες την εντολή μου και δεν λυπήθηκες τον αγαπημένο σου γιο, σου υπόσχομαι ότι θα σε ευλογήσω πλουσιῶς και θα πληθύνω πολύ τους απογόνους σου...». Ο Κύριος δεν ευλόγησε μόνο τον Αβραάμ αλλά και τους απογόνους του.

Ο κάθε χριστιανός, στα πρώτα του βήματα στην πίστη, αρχίζει να εφαρμόζει το ευαγγέλιο «ἐν φόβῳ Θεοῦ». Ανησυχεί, δηλαδή και αγωνιά μήπως χάσει τη βασιλεία του Θεού. Παρόλο που φαινομενικά ο φόβος είναι κάτι αρνητικό, εδώ γεννά την αρετή, αφού ενεργοποιεί τη συνείδηση του χριστιανού για αγώνα. Ο Χριστός με φόβο απομακρύνει τον φόβο. Αυτό, όμως, αποτελεί μόνο την αρχή, τα πρώτα δειλά βήματα. Στη συνέχεια ο φόβος μετατρέπεται σε αγάπη. Και ὅπως για ένα πολύ αγαπητό μας πρόσωπο, κάνουμε ότι είναι δυνατό για να μην το στεναχωρήσουμε αλλά να είναι χαρούμενο, έτσι γίνεται και με τον αληθινό χριστιανό. Προσπαθεί όλες οι ενέργειές του, ὅλη η στάση ζωής του, να είναι ευάρεστη στον Θεό. Όχι από φόβο, αλλά από αγάπη προς Αυτόν που σταυρώθηκε για τις δικές μας αμαρτίες.

Όλοι οι Άγιοι που εορτάζουμε σήμερα, δεν είναι μόνο οι μάρτυρες, οι οποίοι μέσα από το μαρτύριό τους έδωσαν έμπρακτη ομολογία Χριστού. Είναι ὅλοι εκείνοι που έκαναν τον λόγο και το θέλημα του Θεού πράξη και βίωμα στη ζωή τους και έφτασαν στη θέωση και τον αγιασμό, κοινωνώντας με τον μόνον κατ' ουσίαν Άγιο, τον Θεό. Η αγάπη που είχαν για τον Κύριο δεν τους επέτρεπε να κάνουν εκπώσεις στο Ευαγγέλιό Του. Δεν έθεσαν το συμφέρον τους πάνω από το θέλημα του Κυρίου, ὅσο δύσκολες αποφάσεις κι αν έπρεπε να λάβουν. Η ζωή τους ήταν Χριστοκεντρική και όχι ανθρωποκεντρική.

Κανένας άνθρωπος, με τις δικές του δυνάμεις, δεν μπορεί από μόνος του να γίνει άγιος. Πραγματικά Άγιος, είναι μόνο ο Θεός, ενώ ὅλοι εμείς μετέχουμε στην αγιότητά Του. Έτσι, ὀρθῶς η εορτή των Αγίων Πάντων τοποθετήθηκε μετά την Πεντηκοστή, προκειμένου να τονίσει ότι ακόμη κι αν εφαρμόσουμε στη ζωή μας το ευαγγέλιο, χρειάζεται απαραίτητα η συνέργεια του Αγίου Πνεύματος.

Ακολουθώντας το θέλημα του Χριστού σε αυτό τον κόσμο μπορεί να νιώθουμε τελευταίοι, ὡστόσο, ο Κύριος μας διαβεβαιώνει να μην πτοούμαστε γιατί: «Πολλοὶ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι».

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 18-23

26 Ιουνίου 2022

«Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα... το πλοίον και τον πατέρα αυτών ηκολούθησαν αυτόν» (Ματθ. δ' 20 και 22)

Πρόσκληση απλή, όμως ιδιαίτερα τιμητική. Πρόσκληση χωρίς κανένα εξαναγκασμό, χωρίς δεσμεύσεις, αλλά και χωρίς υποσχέσεις. Πρόσκληση για έργο πνευματικό και πανανθρώπινο και όχι για έργο προσωπικό και βιοποριστικό. Πρόσκληση τιμητική, γιατί αυτή δεν προέρχεται από άνθρωπο, αλλά από τον ίδιο τον Χριστό. Πρόσκληση που θα αλλάξει, όχι μόνο τη ζωή αυτών που προσκαλούνται, αλλά και της ανθρωπότητας ολόκληρης. Με την αναγεννητική της δύναμη θα νεκρώσει πάθη και εγωισμούς και θα επαναφέρει αξίες που γκρεμίστηκαν ή και ενταφιάστηκαν. Τέλος, θα καθιερώσει ως τρόπο ζωής, την προσφορά, τη θυσία και την αγάπη που θα είναι τα γνωρίσματα της βασιλείας του Θεού. Γνωρίσματα που θα επιβεβαιώνουν ότι ο άνθρωπος έγινε αποδέκτης του μηνύματος του Χριστού για να γίνει συνεργάτης στο έργο της επικράτησης της βασιλείας του Θεού και κατ' επέκταση και της δικής του σωτηρίας.

Είπε ο Χριστός στο πρώτο δημόσιο κήρυγμά Του: «Μετανοείτε, ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Έφτασε η βασιλεία του Θεού, αλλά η επικράτησή της και η συμμετοχή σ' αυτήν προϋποθέτει αλλαγή και μεταμόρφωση του ανθρώπου. Μια μεταμόρφωση, όπου ο άνθρωπος, κατά τον Απόστολο Παύλο καλείται να βγάλει από πάνω του τον παλιό αμαρτωλό εαυτό του και να ντυθεί τον καινούργιο άνθρωπο, που ανανεώνεται συνεχώς σύμφωνα με την εικόνα του δημιουργού του, ώστε με την τέλεια ζωή του, να φτάσει στην τέλεια γνώση του Θεού.

Αν, για τη μεταμόρφωση του ανθρώπου, χρειαζόταν αυτή η ελεύθερη και επίπονη προσπάθεια, πόσο μάλλον για την αλλαγή και μεταμόρφωση ολόκληρου του κόσμου. Χρειαζόταν, πέραν από την ελευθερία και την επιμονή, το πρόσωπο Εκείνο που θα τους ενέπνεε τόση εμπιστοσύνη, ούτως ώστε «ευθέως», αμέσως, χωρίς δεύτερες σκέψεις, χωρίς αντιρρήσεις ή συζητήσεις, να τα αφήσουν όλα και να τον ακολουθήσουν. Και Αυτό ήταν μόνο το πρόσωπο του Χριστού. Εγγύηση, η μαρτυρία του Ιωάννου του Προδρόμου που έλεγε γι' Αυτόν: «Ίδε ο αμνός του Θεού» και που έκανε δυο από αυτούς να τον ακολουθήσουν αρχικά για μια ημέρα.

Όμως σήμερα, όσο άμεση ήταν η πρόσκληση, τόσο άμεση ήταν και η απάντηση. «Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων», είπε σήμερα ο Χριστός στα αδέρφια Πέτρο και Ανδρέα, ενώ μετά από λίγο, θα καλέσει άλλα δύο αδέρφια, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, να τον ακολουθήσουν. Όσο καθοριστικό ήταν το έργο τους, άλλο τόσο άμεση και καθοριστική ήταν και η απάντησή τους. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο, άφησαν «ευθέως», οι μεν πρώτοι τα δίκτυα, οι δε δεύτεροι το πλοίο και τον πατέρα τους και τον ακολούθησαν.

Επάγγελμα, περιουσία αλλά και δεσμοί ιεροί και σεβαστοί, όπως οι οικογενειακοί, υποχωρούν, ο ένας μετά τον άλλο, μπροστά στο κάλεσμα του Θεού. Αυτό ήταν απόλυτα απαραίτητο. Η αγάπη προς τον Θεό έπρεπε να ξεπερνά οποιαδήποτε άλλη αγάπη. Θα πει αργότερα ο Ίδιος ο Χριστός: «Ο φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος. Και ο φιλών υιόν ή θυγατέρα υπέρ έμέ ουκ έστι μου άξιος. Και ος ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεί οπίσω μου, ουκ έστι μου άξιος».

Μέσα από το «ευθέως», το οποίο και υπογραμμίζεται επανειλημμένα στο σημερινό Ευαγγέλιο, επιβεβαιώνεται από τη μια η εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού και από την άλλη η αποφασιστικότητα με την οποία ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα Του, για το Αποστολικό έργο, οι πρώτοι Μαθητές Του. Γεγονός που επιβεβαιώθηκε αργότερα, μέσα από το ξεπέραςμα των διαφόρων δυσκολιών, ιδιαίτερα δε και που επισφραγίστηκε με τη θυσία της ζωής τους. Ο άμεσος τρόπος ανταπόκρισης σήμερα των τεσσάρων Αποστόλων, είναι ιδιαίτερα χρήσιμος και σημαντικός για τον καθένα από μας. Γιατί, ενώ μας δίνεται η ευκαιρία, είτε για μετάνοια και επιστροφή, είτε για επιτέλεση ιεραποστολικού έργου, εμείς επιμένουμε στην αναβολή, ακόμα και στην άρνηση. Ισχυριζόμαστε συνήθως ότι έχουμε καιρό και ότι μετά από κάποιο χρονικό διάστημα θα έχουμε την ευκαιρία για μετάνοια και διόρθωση ή και για οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα.

Το σήμερα είναι βέβαιο, γιατί το νιώθουμε, το ζούμε. Το αύριο ή πολύ περισσότερο το μακρινό μέλλον, πόσο σίγουρο θα είναι; Για τούτο και ο Απόστολος Παύλος προτρέπει: « Ίδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος ιδού νυν ημέρα σωτηρίας». Να, τώρα είναι ο καιρός της χάρις, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας. Για τούτο ας μην αναβάλουμε αυτό που μπορούμε να κάνουμε σήμερα. Γιατί η αναβολή θα σημαίνει ματαιώση η δε ματαιώση θα φέρει τη σίγουρη καταστροφή. Ας μην αναβάλλουμε από αμέλεια. Ας μην αναβάλλουμε από φόβο, όσο θολά κι αν είναι τα ρυάκια των αμαρτιών μας. Γιατί, η αγάπη του Θεού είναι τόσο μεγάλη που έχει τη δύναμη, σαν άλλος ωκεανός, να καθαρίζει ακόμα και τα πιο θολά ποτάμια των αμαρτιών μας. Αρκεί, μέσα σ' αυτά τα ποτάμια να τρέχουν σήμερα και τα δάκρυα της δικής μας μετάνοιας, που θα συμπαρασύρουν ό,τι θολό και ακάθατο υπάρχει μέσα μας. Ας βρούμε τη δύναμη. Ας το κάνουμε σήμερα. Μπορούμε.

Το «δεύτε οπίσω μου», ακούεται και σήμερα. Με την ίδια ειλικρίνεια ο Χριστός απευθύνεται στον καθένα από μας ξεχωριστά. Και η πρόσκληση αυτή είναι ελαφρύτερη. Γιατί, δεν μας ζητά να αφήσουμε επάγγελμα, πατρίδα ή και δεσμούς συγγενικούς. Η μόνη συμπαράταξη που ζητά, είναι αυτή της εφαρμογής του θελήματος του Θεού, με παράλληλη αποδέσμευση από τον αμαρτωλό εαυτό μας. Ας τον παρακαλέσουμε, λοιπόν, να δυναμώνει τη θέλησή μας, ούτως ώστε, παραμερίζοντας τα πρόσκαιρα και αμαρτωλά, να αναζητήσουμε τα αιώνια και πνευματικά. Ας συνειδητοποιήσουμε τη μεγάλη τιμή που μας γίνεται, καθώς και το μέγεθος της Χάριτος του Θεού και χωρίς δισταγμό, χωρίς αναβολή, χωρίς εξηγήσεις, ας απαντήσουμε θετικά στην πρόσκληση του Χριστού, «δεύτε οπίσω μου», όπως έκαναν σήμερα και πρώτοι μαθητές Του, Ανδρέας και Πέτρος και Ιάκωβος και Ιωάννης.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/5	ΚΟΛΩΝΗ	Κυ.	5/6	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
Τε.	4/5	ΧΟΛΕΤΡΙΑ (Εσπ.)	Κυ.	12/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Πε.	5/5	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Δε.	13/6	ΣΤΡΟΥΜΠΗ
Κυ.	8/5	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ	Κυ.	19/6	ΓΙΟΛΟΥ
Τε.	11/5	ΔΡΟΥΣΙΑ (Εσπ.)	Κυ.	26/6	ΠΩΜΟΣ
Κυ.	15/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Τρ.	28/6	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ (Εσπ.)
Κυ	22/5	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή	Τε.	29/6	ΑΡΤΑΚΑ
Κυ	29/5	ΧΛΩΡΑΚΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΟΥ Ι.Μ.Π. κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	1/5	ΠΕΓΓΕΙΑ, Αγία Ματρώνα (Εσπ.)	Τε.	1/6	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ ΑΤΙΑΣ (Αγρυπ.)
Τρ.	3/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγία Μαύρη	Σα.	4/6	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ, Άγιοι Πατέρες
Τε.	4/5	ΤΙΜΗ (Εσπ.)	Τε.	8/6	ΠΑΧΝΑ, Άγιος Θεόδωρος
Πε.	5/5	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Εφραίμ	Πα.	10/6	ΠΙΣΣΟΥΡΙ, Άγιος Αλέξανδρος
Σα.	7/5	ΜΕΣΑΝΑ, Άγιος Επιφάνιος	Σα.	18/6	ΕΜΠΑ, Τίμιος Πρόδρομος
Πε.	12/5	ΑΣΠΡΟΓΙΑ	Τρ.	29/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Πέτρου και Ελένης
Σα.	21/5	ΑΚΟΥΡΣΟΣ	Τε.	30/6	ΠΑΧΝΑ, Άγιοι Απόστολοι
Κυ	22/5	ΓΙΟΛΟΥ	Πα.	9/6	ΕΜΠΑ, Άγιος Λουκάς

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ			ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ				
1/5	ΑΡΜΟΥ	5/6	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	8/5	ΑΧΕΛΕΙΑ	5/6	ΛΕΜΠΑ
8/5	ΜΕΣΟΓΗ	19/6	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	15/5	ΚΟΝΙΑ	19/6	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
22/5	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	26/6	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ				

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imraphou.org